

MONA KASTEN

ÚSPEŠNÁ
PREDLOHA
NOVÉHO
SERIÁLU

MAXTON HALL

ZACHRÁN

SA

YOUNG

MONA KASTEN

MAXTON HALL

Preložila Martina Šturcelová

**ZACHRÁN
SA**

YOLI

Mona Kasten
SAVE YOU

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation © 2025 by Martina Šturcelová

Foto © Shutterstock

Cover concept by Claudia Puglisi for Mondadori Libri S.p.A. – 2019

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0454-2

Pre Kim

Všetko, čo sme slúbili, nič neznamená.

GERSEY, NIČ TO NEZNAMENÁ

1

Pydia

James je opitý. Alebo zhulený. Prípadne oboje.

Už tri dni sa nedá s ním hovoriť. Nič nerobí, len predlžuje nekonečný žúr v našej hale, leje do seba jednu fľašu za druhou a tvári sa, akoby sa nič nestalo. Nechápem to. Očividne ho vôbec nezaujíma, že naša rodina je definitívne v troskách. „Asi je to jeho spôsob smútenia.“

Pozriem sa zboku na Cyrila. Iba on vie, čo sa udialo. Povedala som mu to v rovnaký večer, keď sa James sfetoval na žúre a pred Rubinými očami sa bozkával s Elaine. Potrebovala som pomoc, aby som ho neskôr dotiahla domov. Percy ani otec si nesmeli všimnúť, v akom stave je. S Cyrilom sa poznáme odmalička, keďže sa naše rodiny úzko priatelia. Otec mi síce zakázal hovoriť, čo sa stalo s mamou, kým to oficiálne neoznámia médiám, no Cyrilovi môžem dôverovať. Viem, že si to nechá pre seba dokonca aj pred Wrenom, Keshavom a Alistairom.

Bez jeho pomoci by som nebola prežila posledné dni. Presvedčil otca, aby nechal Jamesa pár dní na pokoji, a upozornil ostatných chalanov, že sa ho nemajú vypytovať. Držia sa toho, ale mám pocit, že je pre nich čoraz ťažšie prizeráť sa, ako sa James ničí.

Zatiaľ čo si môj brat usilovne otupuje myseľ, ja myslím len na to, čo bude so mnou ďalej. Moja mama je mŕtva. Grahamova matka zomrela už pred siedmimi rokmi. Dieťa, ktoré vo mne rastie, nebude mať ani jednu babku.

Vážne. Neustále mi to beží hlavou. Namiesto žiaľu uvažujem, že moje dieťa nikdy nezažije objatie milujúcej babičky. Čo je to so mnou?

Neviem s tým však nič urobiť. Moje myšlienky si stvárajú, čo chcú. Jedna strieda druhú, až sa nakoniec ocitnem v desivých scenároch a dostanem taký strach z budúcnosti, že už nedokážem myslieť na nič iné. Akoby som bola už tri dni v šoku. Možno sa vo mne rovnako ako v Jamesovi niečo nenávratne pokazilo, keď nám otec oznámil, čo sa stalo.

„Netuším, ako by som mu mohla pomôcť,“ šepnem pri pohľade na brata, ktorý znovu zakláňa hlavu a vlieva do seba ďalší pohárik. Bolí ma sledovať, ako trpí. Nemôže to takto pokračovať donekonečna. Skôr či neskôr musí čeliť pravde. A podľa mňa mu môže pomôcť len jeden človek.

Znovu vytiahnem mobil a zavolám Ruby, no opäť nezdvihne. Mala by som sa na ňu hnevať, ale nemôžem. Keby som ja nachytala Grahama s inou, nechcela by som už mať nič spoločné s ním ani s jeho priateľmi.

„Zase jej voláš?“ spýta sa Cyril, zamračí sa a vrhne skeptický pohľad na môj mobil. Prikývnem. Jeho reakcia ma neprekvapuje. Myslí si, že Ruby je obyčajná zlatokopka, ktorá si brúsi zuby na Jamesov majetok. Ja viem, že to tak nie je, ale keď si Cyril na niekoho urobí názor, len veľmi zriedka sa dá presvedčiť o opaku. A hoci ma to poriadne šťve, nemôžem mu to mať za zlé. Prejavuje tak starosť o priateľov.

„Nikoho z nás nepočúva. Myslím si, že Ruby by mohla zabrániť, aby sa načisto zbláznil.“ Vlastný hlas mi znie cu-

dzo. Chladne a bezvýrazne, pritom v mojom vnútri je to celkom iné.

Od bolesti sa takmer nedokážem vystrieť. Akoby ma niekto spýtal a už niekoľko dní neviem tie uzly rozviazať. Ako keby sa moje myšlienky krútili na kolotoči, ktorý sa nechce zastaviť, nedá sa z neho zoskočiť. Všetko stráca zmysel, a čím viac sa snažím bojovať s bezmocnosťou, tým väčšími ma zväzuje.

Prišla som o jedného z najdôležitejších ľudí vo svojom živote. Neviem, ako sa s tým mám vyrovnáť sama. Potrebujem svojho brata – dvojča. James sa však iba otupuje a ničí všetko, čo mu príde do cesty. Otca som naposledy videla v stredu. Má stretnutia s právnikmi a poradcami, aby zabezpečil budúcnosť firmy Beaufort Companies. Na mamin pohreb si však čas nenašiel a poveril ním organizátorku Juliu, ktorá k nám v posledných dňoch chodí, akoby patrila do rodiny.

Pri pomyslení na mamin pohreb mi zvierá hrdlo. Nemôžem sa nadýchnuť a začnú ma páliť oči. Rýchlo sa otočím, ale Cyril si to všimne.

„Lydia,“ šepne a jemne ma chytí za ruku.

Odtiahnem sa a bez slova vyjdem z miestnosti. Chalani ma nesmú vidieť plakať. Nemôžeme to tajiť navždy a napriek Cyrilovmu varovaniu by sa mohli začať vypytovať. Ani jeden z nich nie je hlúpy. James sa ešte nikdy takto nesprával. Aj keď občas prestrelil, väčšinou vedel, kde má hranice. Ostatní si tú zmenu už dávno všimli. Keshav dokonca začal skrývať fľaše alkoholu z baru a Alistair akože omylom spláchol do záchoda pár gramov kokaínu, ktoré Jamesovi ešte zostali. To hovorí samo za seba.

Nemôžem sa dočkať, kedy bude s tými tajnosťami definitívny koniec. O pár minút, teda presne o tretej, zverejnia

správu o matkinej smrti a potom sa to dozvedia nielen chalani, ale celý svet. V duchu už vidím veľké titulky a reportérov pred naším domom a školou. Príde mi zle a odtackám sa chodbou do knižnice.

Slabé svetlo lúčov žiari na nespočetné police plné starodávnych kníh v kožených väzbách. Podopieram sa o regály a s roztrasenými kolenami sa predieram miestnosťou. Celkom vzadu pri okne stojí kreslo potiahnuté tmavočerveným zamatom. Od detstva to bolo moje najobľúbenejšie miesto v dome. Skrývala som sa tu, keď som chcela mať pokoj od chlapcov, otca a očakávaní, ktoré sa spájajú s menom Beaufort.

Pri pohľade na malý čitateľský kútik sa mi slzy roztečú ešte prudšie. Zvalím sa do kresla, pritiahnem si nohy a objímam ich rukami. Opriem čelo o kolená a ticho plačem.

Všetko naokolo mi pripadá neskutočné. Akoby to bol zlý sen, z ktorého sa dá prebudiť, ak sa dostatočne pousilujem. Kiežby som sa mohla vrátiť do leta pred rokom a pol a do sveta, v ktorom moja mama ešte žila a Graham ma objal, keď som bola smutná.

Utriem si oči a druhou rukou vytiahnem z vrečka telefón. Na prvej mi ostali škvrny od maskary.

Otvorím zoznam kontaktov. Grahama mám stále uloženého priamo pod Jamesom medzi obľúbenými, hoci som s ním už niekoľko mesiacov nehovorila. Netuší nič o našom dieťati, nieto ešte, že mi zomrela mama. Dodržala som jeho želanie a už som mu viac nevolala. Nič ťažšie som v živote nezažila. Dva roky sme sa vídali takmer denne a zrazu sa to zo dňa na deň skončilo. Pripadalo mi to ako odvykacia liečba.

Momentálne mám recidívu. Automaticky vytočím jeho číslo a so zatajeným dychom počúvam vyzváňací tón. Po

chvíli stíchne. Zatvorím oči a napäto sa započúvam, či zdvihol alebo nie. Doslova sa topím v osamelej bezmocnosti, ktorú cítim už niekoľko dní.

„Nemáme si volať. Sľúbili sme si to,“ povie ticho. Zvuk jeho nežného zachrípnutého hlasu ma nadobro dorazí a telo mi ovládne záchvat nezadržateľného plaču. Priložím si ruku na ústa, aby Graham nič nepočul.

Je však neskoro.

„Lydia?“

Uvedomím si paniku v jeho hlase, ale nedostanem zo seba ani slovo. Iba pokrútim hlavou. Dychčím rýchlo a nekontrolovane.

Graham nezložil. Je na druhej strane, mlčky dýcha. Počuť ho takto je zvláštne, no zároveň dôverne známe. Pritlačím si mobil ešte pevnejšie k uchu. Jeho hlas bol jedným z dôvodov, prečo som sa doňho kedysi zamilovala. Dávno predtým, než som ho prvý raz uvidela. Pamätám sa na hodinové telefonáty, rozpalené, otláčené ucho, ako som sa prebudila a Graham bol stále na druhej strane. Spomínam si na jeho jemný a tichý hlas, hlboký a rovnako prenikavý ako zlatohnedé oči.

Vždy som sa s ním cítila v bezpečí. Dlho bol mojou oporou. Vďačím mu za to, že som po čase uzavrela záležitosť s Greggom a znovu hľadela vpred.

A hoci som teraz úplne na dne, pocit dôvernosti medzi nami sa opäť vynára. Jeho hlas ma upokojuje. Netuším, ako dlho takto sedím, ale moje slzy pomaly vysychajú.

„Čo sa deje?“ šepne nakoniec.

Nedokážem odpovedať. Vyjde zo mňa len zúfalý zvuk.

Chvíľu panuje ticho. Graham sa párkrát nadýchne, akoby chcel niečo povedať, ale zakaždým si to v poslednej chvíli rozmyslí. Napokon prehovorí ticho a sklúčené. „Najradšej by som teraz prišiel za tebou a chránil ťa.“

Zavriem oči a predstavujem si, ako sedí vo svojom byte pri starom drevenom stole, ktorý vyzerá, že sa každú chvíľu rozpadne. Graham ho nazýva starožitnosťou, pritom ho našiel pri kontajneri a prelakoval.

„Viem,“ hlesnem.

„Rozumieš, že to nemôžem urobiť.“

Vtom sa v hale čosi rozbije. Zarinčí sklo a hneď nato niekto hlasno vykrikuje. Nedá sa odhadnúť, či od bolesti alebo zo žartu, ale napriek tomu sa okamžite postavím. James sa nesmie zraniť aj fyzicky.

„Mrzí ma, že som ti zavolala,“ dodám zlomene a zlo-
žím.

S bodavou bolesťou v srdci sa zdvihnem a opustím svoj malý tajný kútik, aby som skontrolovala brata.

Ember

Moja sestra je chorá.

Za normálnych okolností by som to nepovažovala za nič výnimočné, je predsa december, vonku mrzne, a kamkoľvek človek príde, počuje smrkanie a kašeľ. Nákaza je len otázkou času.

Ibaže moja sestra nebýva chorá. Nikdy.

Ruby sa pred tromi dňami vrátila domov neskoro večer a bez jediného slova išla spať. Nepripadalo mi to zvláštne. Predsa len mala za sebou maratón prijímacích pohovorov na Oxford, ktorý bol určite vyčerpávajúci nielen psychicky, ale aj fyzicky. Na druhý deň však vyhlásila, že prechladla a nemôže ísť do školy. Vtedy som začala pochybovať. Kto

totiž Ruby pozná, vie, že by sa dotrepala na vyučovanie aj s horúčkou, len aby jej nič dôležité neušlo.

Dnes je sobota a robím si už skutočné starosti. Ruby v podstate nevychádza z izby. Leží v posteli, hlce knihu za knihu a predstiera, že za jej červené oči môže nádcha. Lenže mňa neoklame. Prihodilo sa jej niečo zlé a privádza ma do šialenstva, že mi to nechce povedať.

Momentálne ju sledujem cez pootvorené dvere, ako mieša polievku, no ani z nej neochutná. Nepamätám sa, že by som ju niekedy videla takúto bledú a pod očami s tmavými kruhmi, ktoré sú zo dňa na deň výraznejšie. Mastné vlasy jej neupravené odstavajú okolo hlavy a má na sebe to isté vyťahané oblečenie ako včera aj predvčerom. Zvyčajne je stelesnením poriadku. Nielen čo sa týka jej diára alebo školy, ale aj obliekania. Ani som netušila, že vôbec vlastní niečo plantavé.

„Prestaň ma špehovať spoza dverí,“ povie náhle a mňa previnilo škľbne. Predstieram, že som aj tak chcela vojsť, a vkláznem dnu.

Ruby sa na mňa pozrie s mierne zdvihnutým obočím a položí polievku na stolík vedľa postele, kam som ju naservírovala. Potlačím povzdych.

„Ak ju nezješ, dám si ju ja,“ pohrozím jej a kývnem hlavou na tanier, no želaný efekt sa nedostaví. Ruby len bezvýrazne mávne rukou.

„Pokojne.“

Zúfalo zafučím a posadím sa na kraj jej postele. „Nechala som ťa posledné dni na pokoji, pretože som si všimla, že nemáš chuť rozprávať sa, ale už sa o teba naozaj bojím.“

Ruby si pritiahne prikrývku až k brade, takže jej vykúka iba hlava s ponurým a smutným pohľadom, akoby ju naplno dobehlo, čo sa jej stalo. Potom zažmurká a trochu

sa spamätá, aspoň sa snaží. Od minulej stredy sa správa zvláštne. Akoby tu bola jedine fyzicky, no duchom celkom inde.

„Iba som prechladla. Prejde to,“ vysloví bezvýrazne ako jeden z neosobných počítačových hlasov, ktoré človek počuje pri volaní na infolinku. Vymenili ju za robota?

Otočí sa tvárou k stene a vytiahne si deku ešte vyššie. Je to jasný signál, že sa pre ňu rozhovor skončil. S povzdychom vstávam, keď vtom moju pozornosť upúta svietiaci displej mobilu na stolíku. Nakloním sa, aby som lepšie videla.

„Volá ti Lin,“ zamrmlam.

„Je mi to jedno,“ zaznie tlmená odpoveď.

Zamračene sledujem, ako telefonát odmietne a krátko nato sa na displeji objaví dvojciferný počet zmeškaných volaní.

„Volala ti už viac než desaťkrát, Ruby. Nech sa udialo čokoľvek, nemôžeš sa skrývať večne.“

Sestra niečo nezrozumiteľne zamrmla.

Mama vravela, aby som jej dala čas, no každý deň je čoraz ťažšie nečinne sa prizerať, ako Ruby trpí. Človek nemusí byť génus, aby si dal dva a dva dokopy. Je mi jasné, že to nejako súvisí s Jamesom Beaufortom a jeho sprostými kamarátmi.

Myslela som si, že Ruby už tému Beaufort definitívne uzavrela. Čo sa teda stalo? A kedy?

Usilovala som sa situáciu analyzovať, ako by to na mojom mieste robila Ruby, a v duchu som si vytvorila zoznam:

Ruby bola na prijímacích pohovoroch Oxfordskej univerzity.

Po jej návrate bolo ešte všetko v najlepšom poriadku.

Večer sa pred našimi dverami objavila Lydia Beaufortová a Ruby s ňou zmizla.

Potom sa všetko zmenilo. Ruby sa zavrela v izbe a odvtedy nepovedala súvislú vetu.

Prečo?

Dobre, Rubin zoznam by bol asi dôkladnejší, ale aj tak som si všetko zoradila logicky. Kľúčová vec sa určite odohrala v stredu večer.

Kam s ňou Lydia odišla?

Od Ruby, ktorej spod prikrývky trčia už len vlasy, sklznem pohľadom k mobilu a späť. Nebude jej chýbať, som si tým celkom istá.

„Keby si ešte niečo potrebovala, som vedľa,“ poviem, hoci mi je jasné, že moju ponuku neprijme. Nato s hlasným povzdychom vstanem a bleskovo schmatnem jej mobil. Strčím si ho do rukáva voľného pleteného svetra a po špičkách sa vrátim do svojej izby.

Potichu za sebou zavriem dvere, zhlboka sa nadýchnem a okamžite ma prepadne zlé svedomie. Mimovoľne zaškúlim na stenu, akoby ma Ruby mohla vidieť z postele. Možno so mnou už nikdy neprehovorí ani slovo, keď som sa jej takto nabúrала do súkromia. Zároveň je však mojou sesterskou povinnosťou zistiť, ako jej môžem pomôcť. Alebo nie?

Vrátim sa k písaciemu stolu a posadím sa na vrzgajúcu stoličku. Nakoniec vytiahnem mobil z rukáva. Moja sestra robí z udalostí v škole štátne tajomstvo, ale ja, samozrejme, viem, akí ľudia s ňou chodia do Maxton Hall – chalania a baby, ktorých rodičia sú šľachtici, herci, politici alebo podnikatelia a majú v našej krajine obrovský vplyv. Nezriedka sa o nich hovorí alebo píše v správach. Už nejaký čas sledujem na instagrame pár Rubíných spolužiakov a takisto si všímam, aké klebety o nich kolujú. Je mi zle už len pri predstave, čo jej títo ľudia mohli urobiť.

Chvíľu váham, no nakoniec odomknem sestrin telefón a otvorím posledné zmeškané hovory. Volala jej nielen Lin, ale opakovane aj neuložené číslo. Vytočím Lin, koniec koncov je jediná z Rubiných pochybných spolužiakov, ktorú osobne poznám. Váhavo si priložím mobil k uchu.

Zdvihne hneď po prvom zvonení.

„Ruby,“ vysloví Lin bez dychu. „Konečne. Ako sa máš?“

„Lin, to som ja, Ember,“ preruším ju rýchlo.

„Ember? Čo...?“

„Ruby na tom nie je veľmi dobre.“

Lin na chvíľu stíchne. Potom váhavo povie: „Úplne rozumiem po tom, čo sa stalo.“

„O čo ide?“ vyhrknem. „Čo sa, dočerta, udialo, Lin? Ruby sa so mnou nerozpráva a robím si obrovské starosti. Spravil jej niečo Beaufort? Ak áno, tak toho hajzla...“

„Ember.“ Tentoraz ma preruší ona. „O čom hovoríš?“

Zamračím sa. „A ty?“

„Ruby v stredu písala, že sa s Jamesom Beaufortom udobрила, a dnes sa dozviem, že jeho matka zomrela v pondelok predtým.“

2

Ruby

Ember už zase klope na dvere.

Kiežby som mala energiu poslať ju preč. Chápem, že si robí starosti, ale momentálne sa jednoducho nedokážem vzchopiť a s niekým hovoriť. Dokonca ani so sestrou.

„Ruby, volá ti Lin.“

Zamračené si stiahnem prikrývku z tváre a otočím sa. Ember stojí pri posteli a v natiahnutej ruke drží mobil. Prižmúrim oči. Je to môj telefón. A na displeji svieti Linino meno.

„Vzala si mi mobil?“ spýtam sa tlmene. Vzplanie vo mne rozhorčenie, no zmizne rovnako rýchlo, ako sa objavilo. V posledných dňoch mám pocit, akoby moje telo bola čierna diera, ktorá pohlcuje všetky emócie, skôr než by vôbec mali šancu preniknúť do môjho vedomia.

Nič sa ma naozaj nedotýka, nič ma nebaví. Vstať z postele ma zakaždým stojí toľko námahy, akoby som bežala maratón, po schodoch som nezišla už niekoľko dní. Odkeď chodím do Maxton Hall, nevymeškala som jediný deň. Desí ma však predstava, že by som sa mala osprchovať, obliecť a stráviť šesť až desať hodín medzi ľuďmi. Nehovoriac o tom, že by som nezniesla stretnutie s Jamesom. Asi by

som sa pod jeho pohľadom scvrkla ako zvädnutý kvet. Alebo by som sa rozplakala.

„Povedz jej, že zavolám,“ zamrmlm zachrípnutým hlasom, pretože som za posledné dni takmer neprehovorila.

Ember sa nehýbe. „Mala by si sa s ňou porozprávať teraz.“

„Ibaže ja nechcem.“ Potrebujem trochu viac času, aby som sa mohla spamätať. Tri dni nestačia, aby som čelila Lininým otázkam. V stredu som jej napísala krátku správu. Nevie, čo presne sa stalo medzi mnou a Jamesom na Oxforde, a ja teraz nemám silu rozprávať jej o tom. Ani o nasledujúcich udalostiach. Najradšej by som na celý uplynulý týždeň zabudla a tvárila sa, že je všetko po starom. Bohužiaľ, nedá sa to, ak sa nepostavím z postele.

„Ruby, prosím,“ vysloví Ember s úpenlivým pohľadom. „Neviem, prečo si taká smutná a prečo sa o tom so mnou nezhováraš, ale... Lin mi práve niečo vravela a podľa mňa by ste sa naozaj mali porozprávať.“

Škaredo sa na Ember pozriem, ale pri jej odhodlanom výraze viem, že som prehrala. Neodíde z mojej izby, kým sa nepozhováram s Lin. V mnohých veciach sme si podobné a tvrdohlavosť určite patrí medzi ne.

Rezignovane natiahnem ruku a vezmem si mobil.

„Lin?“

„Ruby, zlatko, musíme sa o niečom porozprávať.“

Z jej tónu mi je jasné, že to vie.

Zistila, čo James urobil.

Došlo jej, že mi oboma rukami vytrhol srdce z hrude, hodil ho na zem a zašliahol ho.

A keď sa to dozvedela Lin, pravdepodobne sa to rozchýrilo po celej škole.

„Nemienim hovoriť o Jamesovi,“ hlesnem chrapľavo. „Nikdy viac o ňom nechcem hovoriť.“

Na chvíľu nastane ticho. Nato sa Lin zhlboka nadýchne.
„Ember mi povedala, že si v stredu večer odišla s Lydiou.“

Nereagujem, iba prstami trhám lem deky.

„Počula si o tom?“

Sucho sa zasmejem. „O čom? Že je kretén?“

Lin si povzdychne. „Lydia ti naozaj nič nevravela?“

„Čo mi mala povedať?“ opýtam sa váhavo.

„Ruby, čítala si moju správu?“

Lin hovorí tak opatrne, až mi je odrazu chladno aj horúco zároveň. Ťažko prehltnem. „Nie. Od stredy som sa nepozrela na mobil.“

Lin sa zhlboka nadýchne. „Naozaj to teda ešte nevieš.“

„Čo?“

„Ruby, sedíš?“

Narovnám sa v posteli.

Takáto otázka sa nekladie, ak sa neudialo niečo naozaj strašné. Okamžite sa mi v mysli vynorí obraz sfetovaného Jamesa s Elaine, no vzápätí ho nahradí oveľa desivejšia predstava. James mal nehodu a zranený leží v nemocnici.

„Čo sa stalo?“ zachripím.

„Cordelia Beaufortová minulý pondelok zomrela.“

Potrebujem chvíľu, aby som si uvedomila, čo mi Lin práve povedala.

Cordelia Beaufortová minulý pondelok zomrela.

Zavládne neznesiteľné ticho.

Jamesova matka je mŕtva. Od pondelka.

Spomínam si na naše dôverné bozky, na jeho ruky, ktoré neprestajne hladili moje nahé telo, na omračujúci pocit, ktorý ma zaplavoval.

Neprichádza do úvahy, že by to James už v ten večer a tú noc vedel. Taký dobrý herec nie je ani on. Nie, s Lydiou sa to istotne dozvedeli až v stredu.

Počujem Lin rozprávať, ale nedokážem sa sústrediť na obsah jej slov. Príliš ma zamestnáva otázka, či Mortimer Beaufort naozaj dva dni tajil svojim deťom, že ich matka umrela. Ako strašne sa asi James a Lydia cítili, keď v stredu prišli domov a dozvedeli sa to?

Vybavím si Lydiine opuchnuté červené oči, keď stála pred našimi dverami a pýtala sa, či je u nás James. Spomeniem si na prázdny pohľad, ktorým si ma James premeriaval. A na okamih, keď skočil do bazéna a zničil všetko, čo sa medzi nami odohrало večer predtým.

Telo mi zachváti pulzujúca bolesť. Odtiahnem telefón od ucha, zapnem reproduktor a prehrabávam sa v správach. Začínajú sa neznámym číslom. Objavia sa tri neprečítané esemesky:

Ruby, veľmi ma to mrzí. Rada by som Ti všetko vysvetlila. Prosím, vráť sa k Cyrilovi alebo mi povedz, kde si, aby Ťa mohol Percy vyzdvihnúť. Naša mama zomrela. James je úplne mimo. Neviem, čo mám robiť.

„Lin,“ zašepkám. „Je to naozaj pravda?“

„Áno,“ odvetí potichu Lin. „Najskôr to vyšlo v tlači a o pol minúty to bolo všade.“

Opäť sa odmlčíme. Hlavou mi naraz víria tisíce myšlienok, nič mi nedáva zmysel. Nič okrem toho, čo ma zachváti tak náhle a prudko, že ďalšie slová zo mňa vyletia samy od seba: „Musím ísť za ním.“

Prvý raz vidím sivý kamenný múr, ktorý obklopuje sídlo Beaufortovcov. Vchod uzatvára obrovská železná brána, pred ktorou sa zhromaždilo niekoľko desiatok ľudí s kamerami a mikrofónmi.

„Krysy,“ zamrmle Lin a zastaví auto pár metrov od nich. Reportéri sa okamžite rozbehnú k nám.

Lin stlačí tlačidlo vnútorného zamykania dverí. „Zavolaj Lydii, aby otvorila bránu.“

Som jej nesmierne vďačná, že je v tejto chvíli so mnou a zachováva si chladnú hlavu. Bez váhania sa ma opýtala, či ma sem má zaviesť, a o necelú polhodinu po telefonáte už stála pred naším domom. Všetky pochybnosti o hĺbke priateľstva s Lin sa rozplynuli.

Vytiahnem telefón z vrecka a vytočím číslo, z ktorého som v posledných dňoch mala toľko zmeškaných hovorov.

Chvíľu trvá, kým Lydia zdvihne.

„Prosím?“ ozve sa rovnakým nosovým tónom ako v stredu večer, keď sme spolu šli k Cyrilovi.

„Som pred vašim domom. Mohla by si, prosím, otvoriť bránu?“ požiadam a rukou si zakrývam tvár. Netuším, či to má želaný efekt. Reportéri už stoja priamo pri Lininom aute a kričia otázky, ktorým nerozumiem.

„Ruby? Čo...?“

Niektó zabúcha na okienko a obe s Lin sa strhneme.

„Mohla by si to, prosím, spraviť čo najrýchlejšie?“

„Počkaj chvíľku,“ odvetí Lydia a zloží.

Po menej než tridsiatich sekundách sa brána otvorí a ktosi sa vydá k nášmu autu. Spoznám ho, až keď je len pár metrov od nás.

Je to Percy.

Pri pohľade na šoféra mi stuhne srdce. Spomienky sa nečakane vrátia. Na deň v Londýne, ktorý sa pekne začal, ale zle sa skončil. Aj na noc, keď sa o mňa James láskavo staral, pretože jeho opití kamaráti ma hodili do bazéna.

Pretlačí sa pomedzi reportérov a naznačí Lin, aby stiahla okienko.